

ADRES:
ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:

1. Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2. Michała Archanioła
29 września

MSZE ŚWIĘTE:

Dni powszednie
7.00 i 17.00
Niedziele i święta
8.00, 10.30, 12.00, 17.00
święta „zniesione”
7.00 9.00 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**

poniedziałek - piątek
7.30 - 16.30 w kaplicy
Św. Franciszka

SAKRAMENT

POJEDNANIA:

I piątek 15.00-17.00
piątki 16.00-17.00
i przed Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:

- NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY
środa godz. 17.00

- DO MIŁOSIĘDZIA
BOŻEGO
pon.- pt. godz. 15.00

- DO NIEPOK. SERCA
NM P I sobota godz. 6.30

- DO ŚW. FRANCISZKA
z Asyżu 2-ga sobota 6.30

- KU CZCI ŚW. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWIJ
16 dzień m-ca godz. 17.00

- KU CZCI ŚW. o. PIO
23 dzień m-ca. godz. 17.00

GODZINA ŚWIĘTA-1szy
Czwartek m-ca .21.00

MSZA ŚW.Z MODL O.
UZDROWIENIE-ostatni
piątek m-ca godz.17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA
CZYNNA**

15.30 - 16.30
poniedziałek, środa, piątek
Tel.896453960

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
proboszczem.

ADORACJA NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU W KAPLICY ŚW. FRANCISZKA - od

poniedziałku do piątku; godz. 7.30 - 16.30

**RORATY - Msza Św. wotywna o NMP od poniedziałku do piątku w kościele
parafialnym o godz. 07.00; w Mortęgach – od poniedziałku do piątku o godz.
18.00**

**MODLITWA RÓŻAŃCOWA - od poniedziałku do soboty o godz. 6.30 w kaplicy oraz
codziennie o godz. 16.30 w kościele; w środę dziesiątek różańca
w łączności z nowenną do MB Nieustającej Pomocy,**

GODZINA ŚWIĘTA - pierwszy czwartek miesiąca o godz. 21.00

**NABOŻEŃSTWO PIERWSZOSOBOTNIE WYNAGRADZAJĄCE NIEPOKALANEMU
SERCU NMP - w pierwszą sobotę miesiąca w łączności z Mszą Św. o godz. 7.00**

MĘSKI RÓŻANIEC - w pierwszą sobotę miesiąca o godz. 18.15

**KORONKA FRANCISZKAŃSKA I NABOŻEŃSTWO KU CZCI ŚW. FRANCISZKA - w każdą
drugą sobotę miesiąca o godz. 6.20**

**WIECZERNIK MODLITWY - w ostatnią sobotę miesiąca całonocna adoracja w
kaplicy; godz. 18.00 - 7.00**

RUCHY I STOWARZYSZENIA:

1. SŁUŻBA LITURGICZNA

2. SCHOLA PARAFIALNA

**3. ODNOWA W DUCHU
ŚWIĘTYM**

- wtorek godz. 18.00

**4. GRUPA MŁODZIEŻOWA
„PRZYJACIELE JEZUSA”**

- piątek godz. 19.00

**5. WSPÓLNOTA ŻYWEGO
RÓŻAŃCA**

Lubawa, Tuszewo
i Fijewo - pierwszy wtorek
m-ca po Mszy Św. o godz.
17.00;

Mortęgi - ostatni czwartek
m-ca po Mszy Św.
o godz. 18.00

6. RODZINY NAZARETAŃSKIE

- środa po Mszy Św.
o godz. 17.00

**7. FRAŃCISZKAŃSKI
ZAKON ŚWIECKICH**

- druga sobota m-ca

W NASZEJ WSPÓLNOTY PARAFIALNEJ

1. CHRZTY

Odbywają się w ostatnią sobotę miesiąca na
Mszy Św. o godz. 17.00.

Wymagane dokumenty: akt urodzenia dziecka
oraz zaświadczenia rodziców chrzestnych, że są
wierzący i praktykujący.

Rodzicami chrzestnymi mogą być osoby
bierzmowane, żyjące w związkach
sakramentalnych.

1. Anna Maria Dudek – 13 XI
2. Liwia Wojtowicz – 27 XI
3. Nina Neumann – 27 XI

2. POGRZEBY

1. Bożena Szałkowska – 6 XI
2. Józef Alojzy Dembowski – 13 XI
3. Lucjan Zasuwa – 30 XI
4. Zofia Dąbrowska – 1 XII

**Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Im wieczne
spoczywanie**

Głos Św. Jana Chrzciciela – Pismo parafialne redaguje zespół pod redakcją ks. Proboszcza
(tel. 507 143 682).

Parafia Św. Jana Chrzciciela i Św. Michała Archanioła 14 -260 Lubawa ul. Kupnera 22
konto bankowe: Bank Spółdzielczy w Lubawie 55 8832 0001 1001 0000 2987 0001

GŁOS

NR 161 GRUDZIEŃ 2021

ŚW. JANA CHRZCICIELA

PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I ŚW. MICHAŁA
ARCHANIOŁA

14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

**NA DROGĘ WIARY -
MARYJA.** Królowo

Polski. Chcemy pamiętać o tym, że Ty pierwsza wyśpiewałaś narodom hymn wyzwolenia z niewoli i grzechu; że Ty pierwsza stanęłaś w obronie maluczkich i łaknących, i okazałaś światu Słońce sprawiedliwości, Chrystusa, Boga naszego. Chcemy pamiętać o tym, że Ty jesteś Matka naszej Drogi, Prawdy i Życia, że w Twoim obliczu macierzyńskim najpewniej rozpoznajemy Syna Twego, ku któremu nas wiesziesz(...) W Twoje dłonie składamy naszą przeszłość i przyszłość, całe nasze życie narodowe i społeczne, Kościół Syna Twojego i wszystko, co miłujemy w Bogu.

/bł. kard. Stefan Wyszyński/

**Adwent – czas oczekiwania i przygotowania na przyjście
Jezusa Chrystusa**

Gdy ktoś wyraża chęć przybycia i zapowiada swoją wizytę, mogę przyjąć różną postawę w czasie oczekiwania na spotkanie. Zależy ona w dużej mierze od mojej osobistej relacji z osobą, która zamierza mnie odwiedzić. Z radością i dużym zaangażowaniem oczekuję na kogoś, z kim mam bliski kontakt, kogo lubię lub kocham i komu ufam. Odmienne postawa może mi towarzyszyć, gdy nie znam odwiedzającego. Być może budzi się we mnie wtedy niepewność, a może nawet lęk.

Swoje przyjście i spotkanie ze mną zapowiedział Jezus Chrystus – Syn Boży, który po raz pierwszy przybył na Ziemię, gdy stał się człowiekiem zrodzonym z Maryi Dziewicy za sprawą Ducha Świętego. On przyjdzie powtórnie w dniu ostatecznym, aby sędzić żywych i umarłych. Zbawiciel szczególnie przypomina mi o prawdzie swego przyjścia w czasie Adwentu (łac. adventus - przyjście), który liturgicznie podzielony jest na dwie części. Pierwsza z nich trwa od pierwszej niedzieli Adwentu do 16 grudnia włącznie. Liturgia Kościoła akcentuje wówczas prawdę o powtórny przyścisł Jezusa Chrystusa na końcu czasów w wydarzeniu teologicznie zwanym „paruzją”. Druga zaś część Adwentu trwa od 17. do 24. grudnia i jest bezpośrednim przygotowaniem na Uroczystość Narodzenia Pana Jezusa, który w tajemnicy Wcielenia po raz pierwszy przybył na ten świat.

Zbawiciel zapowiada, że przyjdzie – także do mnie osobiście. Wśród tylu miliardów ludzi nie zostaną pominięty. Jego miłujący wzrok nie zostanie rozproszony w anonimowym tłumie, lecz spocznie także na mnie w tajemnicy najgłębszego osobistego spotkania. Gdy kocham Tego, który ma przyjść i mam z Nim codzienny kontakt przyjmując Jego miłość – tak bardzo osobiście skierowaną do mnie na modlitwie, w Słowie Bożym, w sakramentach Kościoła – to oczekiwanie i przygotowanie na te ostateczne przyjście staje się rzeczywiście radosne i pozbawione wszelkiego lęku.

Marana Tha – przyjdź Panie Jezu!

ks. Marcin Kania

PAPIESKIE INTENCJE APOSTOLSTWA MODLITWY

**Za katechetów powołanych do głoszenia Słowa Bożego, aby byli
odważnymi i kreatywnymi świadkami w mocy Ducha Świętego.**

**ADORACJA Najświętszego Sakramentu w kaplicy św. Franciszka
poniedziałek - piątek 7.30 - 16.30**

**Za złożone
dobrowolne ofiary:
BÓG ZAPŁAĆ**

LITURGIA SŁOWA

28 XI - I Niedziela Adwentu Jr 33,14-16; Ps 25; 1 Tes 3,12-4,2; Łk 21,25-28.34-36
05 XII - II Niedziela Adwentu Ba 5,1-9; Ps 126; Flp 1,4-6.8-11; Łk 3,1-6
08 XII - wtorek, Niepokalane Poczęcie NMP, uroczystość Rdz 3,9-15; Ps 98; Ef 1,3-6.11-12; Łk 1,26-38
12 XII - III Niedziela Adwentu So 3,14-17; Iz 12; Flp 4,4-7; Łk 3,10-18
19 XII - IV Niedziela Adwentu Mi 5,1-4a; Ps 80; Hbr 10,5-10; Łk 1,39-45

SŁOWO NA NIEDZIELE

/Rozważ. o. paulini/

28 XI – Łk 21,25-28.34-36 Jezus w swojej mowie nie daje opisu końca świata, lecz wskazuje, co jest celem człowieka i całego stworzenia. Jest nim objawienie się w pełni królowania Boga i szczęście wieczne ludzi. Wcześniejsze pouczenia Jezusa na ten temat jasno wskazują, że Królestwo Boże nie pojawi się nagle, gdyż już zostało zapoczątkowane przez przyjście Chrystusa i nabiera coraz bardziej wyrazistych kształtów w życiu tych wszystkich, którzy żyją zgodnie z wolą Bożą.

05 XII – Łk 3,1-6 Na początku umieszczone zostały informacje o panujących wówczas władcach, zasięgu ich władzy, a także o przywódcach religijnych, zawierające ważne myśli teologiczne. Ewangelia od początku przeznaczona była dla wszystkich. Na wymienionych ziemiach mieszkali Żydzi i poganie. Umieszczenie Jana Chrzciciela jako posłańca Bożego na tle władców politycznych i przywódców religijnych, którzy uważali się za twórców historii ma na celu ukazanie prawdy, że tylko Bóg jest Panem dziejów. Nic nie dzieje się wbrew woli Boga, który zawsze doprowadzi do końca to, co zamierzył. Jan więc miał przygotować drogę. Chrystusowi i swoją misję wypełnił.

12 XII – Łk 3,10-18 Na pytanie, co człowiek nawrócony powinien czynić, Jan Chrzciciel odpowiadał, że nie chodzi o zmianę zajęcia, ale usunięcie ze swego życia wszelkiego zła. Jan wzywał również, aby pamiętać o potrzebujących i udzielić im konkretnej pomocy. Nawoływał także, aby ci, co posiadają jakąkolwiek władzę, nie nadużywali jej, ale żyli uczciwie, stojąc na straży sprawiedliwości i poszanowania prawa. Radykalizm Jana ma uzmysłwić ludziom, że nie można w nieskończoność odkładać czasu nawrócenia, tym bardziej, że Chrystus jest już pośród swojego ludu.

19 XII – Łk 1,39-45 Ukazanie Maryi, jako tej, która jest w drodze i przynosi Jezusa, stanowi wymiar apostołskiego wymiaru Kościoła, który swoją misją obejmuje całe stworzenie. Pochwała Elżbiety wobec Maryi nie tyle dotyczy Jej macierzyństwa fizycznego, lecz odnosi się do Jej wiary dzięki której Jezus mógł się w Niej realnie narodzić. W osobie Jana ukazana jest radość stworzenia, które rozpoznaje czas przyjścia Zbawiciela. Starość Elżbiety symbolizuje zmierzch pewnej epoki, która nie kończy się bez nadziei lecz jest rozświetlona przyjściem Zbawiciela otwierającego nowe czasy. Elżbieta napełniona Duchem Świętym, wypowiada również pierwsze proroctwo Nowego Testamentu, gdy nazywa Maryję „błogosławioną”.

KATECHEZA

ŚW. JANA PAWŁA II

ZAGADNIENIE NAGOŚCI W DZIELE SZTUKI. Rozważamy obecnie – w związku ze słowami Chrystusa w Kazaniu na Górze- problem etosu ciała ludzkiego w dziełach kultury artystycznej. Problem ów posiada bardzo głębokie korzenie. Wypada tu przywołać na pamięć szereg analiz przeprowadzonych w związku z Chrystusowym odwołaniem się do „początku”, jak również z odwołaniem się do serca ludzkiego w Kazaniu na Górze. Ciało ludzkie - nagie ciało ludzkie w całej prawdzie swej męskości i kobiecości – ma znaczenie daru osoby dla osoby. Etos ciała, czyli etyczna prawidłowość jego nagości z racji godności osobowego podmiotu jest najściślej związany z tym układem odniesienia jako układem oblubieńczym, w którym obdarowanie z jednej strony spotyka się z właściwą i adekwatną odpowiedzią na dar. Odpowiedź taka stanowi o wzajemności obdarowania. Artystyczne uprzedmiotowienie ciała ludzkiego w jego męskiej lub kobiecej nagości, aby uczynić je naprzód modelem, z kolei tematem dzieła sztuki, jest zawsze jakimś przeniesieniem poza ten pierwotny i właściwy dla niego układ międzyosobowego obdarowania. Stanowi ono wyrwanie ciała ludzkiego z tego układu w wymiar uprzedmiotowienia artystycznego – wymiar właściwy dla dzieła sztuki, lub też reprodukcji, typowej dla

współczesnych technik filmowo fotograficznych. W każdym z tych wymiarów ciało ludzkie traci owo najgłębiej podmiotowe znaczenie daru a staje się przedmiotem przeznaczonym do wielorakiego poznawania, poprzez które patrzący przyswajają, a nawet poniekąd przywłaszczają sobie to, co, oczywiście już nie w obrazie, ale w żywym człowieku, modelu, bytuje, powinno bytować zasadniczo na poziomie daru dla osoby. Wprawdzie owo „przywłaszczenie” zachodzi już na innym poziomie - to znaczy na poziomie przedmiotu artystycznego przetworzenia, czy odtworzenia - niemniej nie sposób nie dostrzec, iż z punktu widzenia głęboko rozumianego etosu ciała istnieje tutaj pewien problem. Problem bardzo delikatny, który ma swoje stopnie nasilenia w zależności od różnych motywów i okoliczności, zarówno od strony działania artystycznego jak też z kolei od strony poznania dzieła sztuki lub reprodukcji. Z postanowienia tego problemu nie wynika bynajmniej, że ciało ludzkie w swojej nagości nie może stawać się tematem dzieł sztuki. Wynika tylko, że nie jest to problem czysto estetyczny, moralnie obojętny. W naszych dawniejszych analizach (zwłaszcza w związku z Chrystusowym odwołaniem się do „początku”)poświęciliśmy wiele miejsca znaczeniu wstydu, starając się zrozumieć różnicę jaka zachodzi pomiędzy sytuacją - i stanem pierwotnej niewinności, w której „oboje byli nadzy i nie odczuwali wstydu” a sytuacją – i stanem grzeszności, w której pomiędzy mężczyzną a kobietą wraz ze wstydem zrodziła się swoista potrzeba intymności własnego ciała. W sercu człowieka pożądlivości potrzeba ta służy również pośrednio zabezpieczenia daru i możliwości wzajemnego obdarowania. Potrzeba ta kształtuje też sposób postępowania człowieka jako „przedmiotu kultury, w najszerszym tego słowa znaczeniu. Jeśli kultura wykazuje wyraźne dążenie do okrywania

nagości ciała ludzkiego, to nie tylko z motywów klimatycznych, ale w związku z procesem podnoszenia wrażliwości osobowej człowieka. Rozwojowi autentycznie ludzkiej kultury obyczajów przeciwna jest anonimowa nagość człowieka - przedmiotu. Chyba da się to potwierdzić również w życiu ludów pierwotnych. Proces podnoszenia osobowej wrażliwości człowieka jest z pewnością czynnikiem i owocem kultury. Za potrzebą wstydu, czyli intymności własnego ciała, kryje się większa prawidłowość: prawidłowość daru zorientowana na samą głębię osobowego przedmiotu lub na drugą osobę, zwłaszcza w relacji mężczyzna - kobieta, wedle odwiecznej prawidłowości wzajemnego obdarowania. W ten sposób w procesach szeroko rozumianej kultury stwierdzamy - również w stanie dziedzicznej grzeszności człowieka - dość wyraźną kontynuację oblubieńczego znaczenia ciała w jego męskości i kobiecości. Ów pierwotny wstyd znany już a pierwszych rozdziałów Biblii, jest trwałym elementem kultury i obyczajów. Należy do genezy ludzkiego etosu ciała. Człowiek o wyrobionej wrażliwości z trudem i wewnętrznym oporem przekracza granice owego wstydu. Zaznacza się to nawet w takich sytuacjach, które uzasadniają potrzebę obnażenia ciała jak np. przy badaniach, czy zabiegach lekarskich. Osobno trzeba wspomnieć o innych sytuacjach, jak np. w obozach, czy miejscach kaźni, gdzie łamanie wstydu ciała jest świadomie wybraną metodą niszczenia wrażliwości osobowej i poczucia ludzkiej godności. Wszędzie tam potwierdza się ta sama prawidłowość. Idąc za swoją osobową wrażliwością, człowiek ani sam nie chce stawać się przedmiotem dla innych poprzez swą anonimową nagość, ani też nie chce, aby inny człowiek stawał się dla niego w ten sposób przedmiotem. Oczywiście nie chce o tyle, o ile kieruje się poczuciem godności ludzkiego ciała. Różne bowiem motywy mogą go skłaniać, pobudzać, a nawet przynaglać do tego, ażeby postępował wbrew temu czego domaga się godność

ciała ludzkiego połączona z osobową wrażliwością. Nie można zapominać, że podstawową sytuacją wewnętrzną człowieka historycznego jest stan trojakiej pożądlivości. Ów stan, a w szczególności pożądlivość ciała, na różne sposoby daje o sobie znać zarówno w wewnętrznych poruszeniach serca ludzkiego, jak też w całym klimacie stosunków międzyludzkich i obyczajów społecznych. Nie możemy o tym zapominać również, gdy chodzi o rozległą dziedzinę kultury artystycznej, przede wszystkim o charakterze wizualnym i widowiskowym, jak też o tak bardzo znamiennej dla naszej współczesności dziedzinę kultury masowej związanej z użyciem technik przekazu, czyli komunikacji audiowizualnej. Zachodzi pytanie, kiedy, w jakim wypadku ta sfera działalności człowieka staje pod zarzutem „pornowizji”, podobnie jak działalność literacka staje nieraz pod zarzutem „pornografii”. Jedno i drugie zachodzi wówczas, gdy w utworze artystycznym lub przy pomocy technik reprodukcji audiowizualnej zostaje naruszone prawo intymności ciała w jego męskości lub kobiecości – w ostatecznej zaś analizie: gdy zostanie naruszona ona głęboka prawidłowość daru i obdarowania, jaka wpisana jest w tę kobiecość i męskość poprzez całą osobową strukturę bytu człowieka. Ów głęboki zapis stanowi o oblubieńczym znaczeniu ciała ludzkiego, czyli o podstawowym dla niego wezwaniu do kształtowania komunii osób i uczestniczenia w niej. Przerwywając w tym punkcie nasze rozważanie, które zamierzamy kontynuować, należy stwierdzić, że przestrzeganie lub nieprzestrzeganie tych prawidłowości, tak głęboko związanych z osobową wrażliwością człowieka nie może być obojętne dla sprawy „tworzenia klimatu sprzyjającego czystości” w życiu i wychowaniu społecznym.

MÓWIĄ WIELCY

Smutek trzeba rozpraszać modlitwą, jak mgłę promieniami słońca.
/ bł. kard. Stefan Wyszyński/

08 XII - NIEPOKALANE POCZĘCIE NMP

Miłość znalazła istotę stworzoną na ziemi, która odpowiedziała najpiękniej

na Jej wołanie. Jest nią Maryja. Tytuł Niepokalane Poczęcie oznacza oblubieńczą więź z Duchem Świętym. „Boże, Ty przez Niepokalane Poczęcie Najświętszej Dziewicy przygotowałaś swojemu Synowi godne mieszkanie i na mocy zasług przewidzianej śmierci Chrystusa zachowałeś Ją od wszelkiej zmayı, daj nam za Jej przyczyną dojść do Ciebie bez grzechu”... modli się Kościół w mszalne kolekcje. Chociaż Niepokalane Poczęcie jest wyniesieniem Maryi ponad całe stworzenie, to jednak nie oznacza odseparowania od nas, zwykłych śmiertelników. Wręcz przeciwnie, w świecie Pana Boga największy służy najmniejszemu, a „bez grzechu Poczęta” oręduje za nami, biednymi grzesznikami.

GODZINA ŁASKI

08 XII – godz. 12.00-13.00. W uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP, Matka Boża objawiła się pielęgniarkie Pierinie Cillii w Montichiari we Włoszech. Powiedziała: „Życzę sobie, aby każdego roku w dniu 8 grudnia w południe obchodzono godzinę łaski dla całego świata. Dzięki modlitwie w tej Godzinie ześlę wiele łask dla duszy i ciała. Będą masowe nawrócenia. Dusze zatwardziałe i zimne jak marmur poruszone będą łaską Bożą i znów staną się wierne, miłujące Boga. Pan mój, Boski Syn Jezus, okaże wielkie miłosierdzie, jeżeli dobrzy ludzie będą się modlić za bliźnich. Jest moim życzeniem, aby ta godzina była rozpowszechniona. Wkrótce ludzie poznają wielkość tej godziny łaski. Jeśli ktoś nie może w tym czasie przyjść do kościoła, niech modli się w domu”.

MODLITWA ZA KAPŁANÓW

Najwyższy Kapłanie, Jezu Chryste, obdarz naszych Kapłanów swą mocą i miłością. Uzbrój ich w cierpliwość i wyrozumiałość wobec ludzkiej słabości. Daj im niezłomne męstwo w walce z wszelkim złem. Naucz ich pasterskiej troski o zaginione owce i uczynić światłymi przewodnikami na drogach naszych zwątpień i załamań. Zanurz ich w swojej świętości, aby ich życie było ciągle żywym znakiem, w którym ludzie rozpoznają Ciebie, Panie. Amen.